

Маленька пташка

Маленька пташка розправила крила,
Далеко від дому вона швидко злетіла,
Відчула повітря вільне і сильне,
Небо навкруг, білі хмари під нею.
Згадала дитинство, рідне гніздечко,
Змахнула крилом, немов стерла із пам'яті
Всі ті спогади, життя без проблем.
Змахнула крилом, підлетіла все вище,
Підняла маленьку голівку
З суворим, впертим відтінком в очах.
Полетіла понад хмарами, морями—океанами,
Багато сіл і міст пішли у забуття,
Побачила і незабутнє, і страшне і те,
Що серце розриває, і щасливе, і гниле,
Зустріла інших — як вона,
Та хтось не долетів, хтось на шляху зламався:
Повернув назад,
А хтось морально здався,
Застрив у сумнівах і вічній безнадії.
А вона летіла все далі в простір,
В далечінь небес, безмежний обрій,
Крізь смертельні блискавки і гуркіт грому,
Крізь дощі, холодні краплі зливи
І палюче сонце, що обпікало її крила
До чорноти в очах, до оніміння в тілі.
Та вона летіла!

Кудись вперед, до цілі,
Хотіла долетіти до зірок, облетіти всі планети,
Допомогти злетіти іншим,
Подарувати ту долю віри і надії,
Яких не вистачало у дитинстві
При перших змахах крил, польотах і падіннях.
Маленька пташка вдихнула повітря,
Полетіла вище, розправила крила,
Над морем летіла
Безмежним, величним, страшним і таємничим...
Змахнула крилом, полетіла все нижче,
До води кришталевої ближче,
До разючих хвиль суворих і чайок поодиноких,
Думала про шлях куди прямує,
Про її наступну мить польоту.
Одна лиш мить
І накрила хвиля маленьку пташку,
Забрала у морські далекі далі,
Сильні крила вщент зламала...
Удар, удар і темнота в очах,
Вода в легенях, погляд в небо,
Відчайдушний помах крил по тому морю,
Що прямує далі, в безмежний простір
Невблаганно і безжально .
Маленька пташка розправила крила,
Вона ж так цього хотіла...